

n'és uns 20 km dret al N), però més raonable és admetre que sigui alteració de *n'Avinyó*.

Més aviat sembla que els tres noms que encapçalen aquesta cèdula terminin en *-or*, amb *-r* emmudida, si bé a aquesta terminació no se li veu una explicació convincent. Està descartat que hi hagi cap relació amb *Formentor*, atesa la clara etimologia PROMONTORIUM; que n'hi hagi amb *Termenor* no és completament impossible, però sí ben improbable (*vid.* la cèdula Termenor). El cas d'*Argentó* fa pensar en un genitiu plural llatí -ORUM, i també *Marjanor* té una aparença llatina, però així com un genitiu ARGENTORUM és llatí possible, un genitiu *MARGINORUM seria bàrbar, gairebé inconcebible.

Coromines s'inclina a creure que tots tres noms són aràbics. Essent *Marjanor* un prat on convergeixen diversos torrentells, hi ha l'etimologia evident *marǧ an-nubûr* 'prat dels rius'. Pel que fa a *Argentor* no es veu una explicació tan evident. L'amo de Mossa va citar-hi a Mascaró el *Torrent del Tor* (1W, c-7); potser s'hauria d'escriure *Altor*, però troba xocant un mot mall. amb *-r* final pronunciada; no pensem, doncs, vist això en el llatí ALTORUM 'dels alts', per més que aquest torrent neixi a la part nord del Puig Roig (1008 m alt.), que és el més alt de la rodalia; essent en llocs alts deu ésser el conegut *Tûr* 'altura', i així desapareix la sorpresa de la *-r* pronunciada, essent un monosíl·lab.

I essent allí, Coromines troba probable que aquest nom *Argentor*, tot plegat, vengui de *°Arš el-Tûr*, amb la paraula ben popular *°arš* «treille, ceps de vigne qui montent contre une muraille, contre un arbre», documentada des d'Aben al-Awwam (DOZY, II, 110*b*); com a nom d'unes parrisses o tapareres que s'enfilen per un mur o arbre; amb la líquida *l*, dissimilada en *n*, entremig de les dues *r*.

Pel que fa a *Lavanor*, cercar-li una explicació paral·lela a la de *Marjanor*, ens conduiria a suposar que vengui de l'àrab *laban an-nubûr*, però és cosa molt forçada suposar que s'hagi dit 'llet dels rius' en el sentit de rierols de color blanquinós, més encara pel fet que *Lavanor* no és a prop de gaires corrents d'aigua. Més aviat *laban an-nûr* format per *nûr* 'foc, alimara' (veg. *Termenor*); i *laban*, sigui en el sentit de 'euforbi' o en el d'«argila blanca», tots dos ben documentats en Dozy (II, 514*b*). El més convincent és *lâhb(ä) an-nûr* 'l'ardentor dels focs' (de l'arrel ben viva i hispànica *lahab* 'cremar, ésser ardent' (DOZY, II, 552; Belot 744; «calor, flamma» *RMa.* 174, 226; *lahab* «flamma» *RMa.* 393; *lahab* «arder», *lehib* «ardor» *PALc.* 104*b*19, 86.12), que s'aplica bé, tant a *Lavanor* com a *Laminjó*, situats dalt o al costat d'alts turons, aptes per fer-hi alimares, visibles tots dos de lluny, car *Lavanor* és entre dos puigs de 500 i 700 metres, amb un monument megalític; justament la dualitat *n/ny* revela una *nn* doble en l'ètimon aràbic i per consegüent un compost format amb l'article + *nûr*.